

Er 27 et primtal?

Af Thorkil Thorsen

KLUMME

Jeg har slidt et par sko op i den seneste tid. Indefra. Det meste af den valgkamp, jeg har haft mulighed for at følge, har været så tåkrummende pinlig, at jeg nu har udgifter til nye indlæg.

Mens jeg skriver denne klumme, er folketingsvalget endnu ikke afgjort. Jeg ved derfor ikke, hvem der vandt. Men jeg ved, hvem der tabte. Det gjorde den seriøse politiske debat, og det gjorde vores indsigt i den politiske substans. Indpakningen af de politiske budskaber er efterhånden blevet så spraglet, at den stjæler billedet. Formidlingen i medierne er i mange tilfælde mere overfladisk underholdning end folkeoplysning.

De fleste af os søger indsigt i de politiske partiers overvejelser og synspunkter via de elektroniske massemedier. Så hvad er det, disse medier har gjort for os forbrugere? Jo, bl.a. har de – med folketingskandidaternes alt for velvillige medvirken eller måske på deres direkte opfordring – gjort politik til gøgl og plat underholdning. Og de har overfokuseret på "mennesket bag politikerens" snarere end på dennes politiske visioner og gerninger.

I Aftenshowet på landets fremmeste public service tv-kanal har partilederne skullet udstille deres almindelse og paratviden ved at skulle svare på ligegyldige spørgsmål uden nogen form for politisk relevans. Efter at have set nogle af partilederne stå der foran studieværten og være nervøse og kejtede, spørger jeg mig selv: Hvilken betydning har det, om en politiker ved, hvilket år Dirch Passer døde? Eller hvor lang en halvleg i håndbold varer? Er det troværdighedsfremmende, at en tidligere sundhedsminister er noget usikker på, hvad man fejler, hvis man bliver indlagt på en onkologisk afdeling? Skal vi som bornholmere overhovedet stemme på et parti, hvis leder ikke aner, hvad nogen af vores rundkirker hedder? Er det afgørende, om en statsminister lige kan komme på, hvem Elisabeth Friis fra tv-serien Matador blev kæreste med? Kan man kun styre dette land, hvis man ved, om 27 er et primtal?

På regionale og landsdækkende radio- og

Er det afgørende, om en statsminister lige kan komme på, hvem Elisabeth Friis fra tv-serien Matador blev kæreste med?

tv-kanaler har folketingskandidater udstillet deres talentløshed i forskellige afskygninger eller på anden måde bidraget til det politiske gøgl. Jeg havde ekstra tåkrumning, da jeg hørte Thulesen Dahl for åben mikrofon rappe uddrag af sit parti-program. Og bedre blev det ikke, da Haarder og Astrid Kragh m.fl. iført badetøj mødtes til politisk debat i vandet i Greve sømmehal.

Tre små grise, som løb om kap på den bornholmske travbane, var hot stuff ikke kun i Bornholms Tidende, hvor de fik en hel forside, men også på landsdækkende tv, hvor Peter Juel Jensen fik fjernsynstid. Ikke til at snakke politik, men til at snik-snakke om grisene fra Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti og Venstre.

På TV2 News var der et andet kapløb – eller duel, som det journalistisk hedder, når de to toppolitikere Helle Thorning-Schmidt og Lars Løkke Rasmussen skal "krydse klinger". Sprogbrugen omkring en sådan begivenhed mere end antyder, at det handler om at vinde selve meningsudvekslingen. Hvem der retorisk gør det bedst, er vigtigere end deres politiske budskab. Vor tids nye entertainere, de politiske kommentatorer, sad i timen op til duellen og gættede på, hvad de to duellanter ville tale om, og hvordan. Og hvordan ville

dette påvirke seernes vurderinger – ikke vurderingen af det politiske indhold, men vurderingen af hvem, der vandt ordduellen.

Bagefter sad kommentatorer og dissekerede diskussionen og gav karakterer. Og de viste nærmest i langsom gengivelse igen og igen, hvornår en af de to politikere havde været på glatis. Som ved en skøjtekonkurrence blev der også givet stilkarakterer. En ekspert i kropssprog var nemlig inviteret ind i studiet for at indvie os i, hvordan Løkkes skæve smil kunne være enten frygt eller kontrolleret hån. Og hvordan Helles fodstilling kunne antyde, enten at hun gerne ville slippe væk, eller at hun bare vidste, at nu var duellen snart slut.

At News syntes, at det væsentlige handlede om at vinde en duel blev så yderligere tydeliggjort, da studieværterne flere gange annoncerede, at de lillige om lidt ville offentliggøre resultatet af en meningsmåling, som var blevet afsluttet 40 minutter henne i debatten, og som undersøgte, hvem danskerne syntes havde klaret sig bedst. Spændingen steg. Og som var det en x-factor finale, holdt studieværten en lang kunstpause inden han afslørede, at flertallet af de afgivne stemmer gik til... .. Helle Thorning-Schmidt!

Man kan spørge folketingskandidaterne, hvad det er, de vil belønnes for af vælgerne via krydset i stemmeboksen. Er det deres formåen i at genne smågrise? Er det deres evne som sangere og rappere? Er det deres kropssprog? Er det deres talent til at jorde en politisk modstander? Eller er det deres visioner for dette samfund og den politik, de lover at arbejde for, hvis de bliver valgt?

Jeg er ret sikker på, at de alle vil sige, at det er det sidste. De vil gerne vælges på deres politiske holdninger og visioner samt på deres troværdighed. Men hvorfor i alverden bruger de så tid på at lade sig spænde for en underholdningsvogn? Det er politisk dårskab. Mantraet synes at være: Heltlere blive set i en badedragt i Greve sømmehal, end slet ikke blive set.

Det er den slags politikere, vi som vælgere kan pege på som vores repræsentanter på tinge.

Man kan vælge at grine af det og tænke, at det bare er harmløs underholdning. Men man kan også spørge – og det synes jeg, man skal – hvad dette gøgl og denne tivolisering af et folketingsvalg betyder for demokratets kerne, når vi ikke kan få øje på substansen og visionerne gennem det tykke lag af pjank og pjat. Det kan meget vel gå ud over befolkningens politiske engagement. Det kan fremme politikerlede.

Det er også på tide, at public service kanalerne og pressen generelt overvejer deres tilgang til kommende politiske valgkampe. De kunne løfte deres forpligtelse, hvis de anlagde en vis seriositet og undlod at køre efter laveste fællesnævner og gøre politik til plat underholdning.

Mens jeg prøver at finde ud af, om 27 er et primtal, sparer jeg op til et par nye indlæg.

THORKIL THORSEN er efter 40 års frivillig eksil tilbageflytter i 2009. Potentiel pensionist. Pendler mellem lønarbejde som seniorforsker i København og selvstændig konsulentvirksomhed på Bornholm.